
A SÉRVRETTEGÉS

Tándorgó Dez nyomán

Emlékszem (nem emlékszem én már),
mi mindent tántorogtam,
és nem tudtam, a sérv az, mi belém áll,
és reményem se volt, rá, hogy föloldjam.

Tizenötévi fájdalomfelejtés
után a rettegés megint beállt.
Lágyékból alhasig a káni lejtés
kíméletet ígér, nem kínhalált,

kíméletül. Vagy csak mímeletül
mutatja: „Dez, vigyázz; vigyázz, öcsi!”
Táskát ne lengess fölös nehezékül,
piát, dús kaját hagyj... mert súlyai

nem könnyű égnek jönnek; úgy elégnek
elég lenne, persze, mohó, neked:
de – nem akarlak megsérteni – sérved
újíthatod ki... s ily készülődés

mára végsővé vált magányodat
veheti el, s majd nyögsz, bár nem beszélnél,
buszlépcsőről zuhansz le, roskatag
alak a járdán, és az üde bélszél

parfőm lesz, oly-oly gusztustalanabb
a tiszta kórház, embertársaság,
a kiadásokról nem is szabad
szólni, bagatell leégés... tehát

vigyázz, vigyázz, tudd, mire készülődsz úgy,
hogy a francziskánust se készülődned,
eltűnik, aki voltál az előbb még,
s leszel, mint az élet: könny, nyál, szar és húgy.